

# Passage Van het Verleden

**\_ “Een erotische ontdekkingsstocht  
Vol  
fantasie en verbeelding” \_**



Passage  
Van het  
Verleden

Jolie Afali

Schrijver: Jolie Afali  
Coverontwerp: Jolie Afali  
ISBN: 9789402176568  
© Jolie Afali  
2018

# Hoofdstuk 1

## De vrouw in het Rood

Ze was zonder twijfel de mooiste vrouw in het gezelschap. Het rode ensemble dat ze droeg, accentueerde haar verleidelijke vormen. De diepe uitsnijding vooraan, verhulde amper haar fraaie boezem. Terwijl ze iedereen die haar aansprak een zwoele blik toewierp, vertelde haar lichaam dat ze deze avond open stond voor een avontuur. De man aan het buffet had haar al een tijdje in het oog. Terwijl hij proefde van de verrukkelijke zalm, stelde hij vast dat ze niet aan haar proefstuk toe was. De kleine gebaren, een smachtende blik die een belofte voorstelde, het waren allemaal geoefende gebaren. Stuk voor stuk, ingestudeerde zetten, zoals een schaakpartij, met de enige uitkomst die resulteerde in een overwinning. De vrouw was op jacht en het wild was willoos en al gevangen in haar netten, zonder dat ze het beseften. Toen de muziek startte met een honingzoete slow, zag hij zijn kans en ontweek juist nog een aantal vrouwen die zich tot de rijzige vreemdeling aangetrokken voelden. Ondertussen had hij zijn glas champagne op een tafeltje aan de kant neergezet. Hij ving haar aandacht met een blik recht in haar ogen. 'Mag ik deze dans van u?' Klassiek, maar onweerstaanbaar, boog hij zich ietsje voorover. Hij stak zijn rechterhand uit, in een gebaar om haar te begeleiden naar de dansvloer. Ze keek hem even aan, lachte koket en nam zijn uitnodiging aan. Op de dansvloer nam hij haar

eerst nogal wijd aan. Je danst nu eenmaal niet intiem met iemand die je voor het eerst ontmoet. Maar haar hand in de zijne, warm en zacht tegelijk, voelde als elektriciteit. Zijn andere hand, net boven haar taille, leidde in de dans. Hij voelde een dierlijke aantrekkingskracht die afstraalde van haar lichaam. Een kleine neiging met haar hoofd, terwijl ze draaiden, toonde haar lange, blanke hals. Een erotische beweging. Hij wilde haar kussen, nu... Hard in haar nek. Zonder dat iemand het sein gaf, dansten ze dicht. Hij voelde de wrijving van haar bovenlichaam tegen zijn schouder. Haar borsten voelden zacht, al was het misschien zuiver zijn fantasie die met hem op hol ging. Haar buik tegen de zijne een gevoel die zijn bloed verwarmde. Hij nam haar hand wat steviger vast. Een familiair gebaar, misschien zelfs meer. Ze keek hem aan, door haar lange wimpers. Het topje van haar tong streek even over haar lippen. Hij voelde haar vingers in zijn nek. Koel, zoals vrouwen vingers zijn. Toch kreeg hij het warm, vooral toen hij voelde dat ze de korte haartjes in zijn nek streelde. Hij voelde nu ook haar adem. Tussen de geur van haar lichte parfum, speurde hij een lichte hint van munt. Fris, verleidend. Zijn hand daalde en voelde de aanzet van haar derrière. Hij vond dit een prachtig synoniem voor iets wat platvloers kon uitgedrukt worden. Even dacht hij dat ze zou protesteren, maar het bleek maar een moment van verrassing te zijn. Iets wat ze nog niet verwachtte. Had hij haar hoop ingelost of was hij iets te voortvarend? Een glimlach vertelt hem dat hij perfect op schema zat. Niet dat hij echt goed kon zingen, maar hij fluisterde op maat de woorden van het lied in haar oor. Een ogenblik Ze drukte zich nog dicht tegen hem aan. Nu waren hun lichamen dichtbij elkaar. Hij voelde haar trillen in zijn handen. Zijn lippen beroerden de huid achter haar linkeroor. Net geen kus. Ze drukte zich nog dicht tegen hem aan. Nu waren hun lichamen dichtbij elkaar zo dicht als wat fatsoenlijk was. Hun heupen schuurden tegen elkaar. Haar adem versnelde. 'Misschien moeten we even

naar buiten,' stelde hij voor. Ze knikte, bijna ongemerkt. Als de boeg van een schip, woelde hij zich door de massa, de vrouw in het rood achter hem aan. Niemand die hen nakeek toen ze de ruimte verlieten. Niets dat duidde op de storm die in hen woedde. Buiten was de temperatuur van dien aard, dat de verhitte gemoederen wat afkoelden. Nog steeds met de vrouw in het rood op sleeptouw, bracht de man haar naar de parkeerplaats waar zijn SUV geparkeerd stond. Een Mitsubishi Outlander grijs metalliek met luxevelgen, knipperde even toen de man op de afstandbediening klikte. Een zacht licht bescheen de zwart lederen bekleding van de stoelen achterin. Hij hield Beleeft de auto deur voor haar open terwijl ze instapte. Haar ogen overliepen vlug de binnenbekleding. Met een glimlach op haar lippen keek Ze hem aan. 'Japanse luxe, met alles erop en eraan,' stelde ze waarderend vast. De binnenverlichting doofde uit, maar het licht van de lantaarns op de parking maakte het mogelijk om alles te onderscheiden. Het viel hem daarom direct op dat ze rilde. 'Je hebt het koud?' Zonder haar antwoord af te wachten, bood hij zijn vest aan om over haar schouders te draperen. 'Ik ben Juan,' vervolgde hij, terwijl hij haar hand in de zijne nam. Hij tekende met zijn vinger zijn initialen in de palm van haar hand. 'Regina... Maar mijn vrienden noemen me Gina.' Haar ogen knipperden even wat rapper, terwijl ze hem aankeek. Haar ogen waren blauw, zelf op de half verduisterde achterbank kon hij dit met gemak onderscheiden. Zo licht van kleur dat hij er bijna in verdronk. Hij bracht haar hand naar zijn mond en kuste voorzichtig haar vingertoppen. Haar adem stokte even. 'Je bent anders, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, maar ik zag het al direct toen je met me dansen wou.' Ze lachte nu voluit. 'Niet dat ik de gewoonte heb om zo maar met de eerste de beste man... Op een parkeerplaats in z'n auto te stappen.' Ze trok haar handen terug, niet plots, maar met een zachte beweging. 'Nee, dat dacht ik ook niet,' lachte hij haar toe. 'Toch ben je met me Mee gegaan... Waarom?'

Hij leunde ontspannen tegen de leuning van de achterbank, terwijl hij haar bestudeerde. Ze trok even haar hoofd schuin. 'Ik wou je stalen ros zien, ridder Juan,' antwoordde Regina met een ondeugende grijs op haar gezicht. Ze nam zijn vest van haar schouders en bekeek de binnenkant. 'Mm, Armani... Goeie smaak. Bedankt voor het lenen. Wil je me misschien naar huis rijden?' Zonder zijn antwoord af te wachten, opende ze de auto deur en ging zich vooraan aan de passagiers zijde zitten. Juan knikte even en verplaatste zich ook achter het stuur. De lage brom van de dieselmotor was amper te horen binnen in de auto. Zonder zich te haasten, verliet hij de parkeerplaats en wachtte op aanwijzingen van Regina om haar naar huis te voeren. Eigenlijk had hij iets anders verwacht. Was het de koelte van de nacht die hun gevoelens had getemperd of was het een wederzijdse schroom om de eerste stappen te zetten. Hij wist het niet. Normaal gezien zou hij nooit zo vlug met iemand aanpappen. Maar Regina was nu ook niet de eerste de beste. Hij voelde zich erg aangetrokken tot deze zwartharige vrouw in het rood. Het was niet de eerste keer dat Regina een onenightstand had, maar deze avond was toch iets speciaals. Het verwonderde haar dat ze niet direct achter in de auto op elkaar waren gesprongen. De belofte van de dans voelde ze nog in haar lichaam. Een lichte zinding in haar lenden. Haar borsten die uiterst gevoelig waren. Ze wou dat hij haar op die plaatsen zou aanraken, en toch zou ze ontgoochelt zijn zou hij het nu doen. Eigenlijk verwachtte ze zo veel meer. Daarom juist moest alles trager gaan. Na een half uurtje zonder dat er veel gepraat werd, wees Regina naar een hoog herenhuis aan de rechterkant van de weg. 'Daar moet ik zijn, Juan.' Ze sprak zijn naam op zijn Frans uit, met een kleine overdrijving die een sensuele klank gaf aan zijn naam. Juan voegde zich tussen de geparkeerde auto's in aan de rechterkant van de straat. Hij draaide de contactsleutel om en liet de stilte van de nacht binnendringen in de wagen. 'Ik vond het aangenaam kennismaken met je, Regina.' Met



een glimlach stak hij zijn hand uit. 'Gina noem me Gina!' Een ondeugende glimlach verscheen op haar lippen. Ze ontweek zijn hand en gaf hem een zoen op zijn rechterwang. Haar lippen voelden zacht en de kus duurde iets langer dan wat je van zoiets mocht verwachten. Juan taste werktuiglijk naar zijn wang, waarom ze nog breder lachte. 'Waar heb ik dat verdiend... Gina' vroeg hij, bijna fluisterend. Niemand die hem kon horen, buiten zijn mooie gezellin, maar het was alsof hij de magie van het ogenblik niet wou doorbreken met enig geluid. Hij zag twee pret lichtjes in haar ogen. Ze genoot blijkbaar van zijn verrassing. Even keek ze diep in zijn ogen. 'Omdat je gentlemen bent geweest, Juan, tegen al mijn verwachtingen in.' Ze was hem duidelijk het hoofd op hol aan het brengen. Wat bedoelde ze daar nu mee? Vooraleer hij iets kon repliceren, was ze uit de grijze SUV gestapt en wachtte tot hij haar voorbeeld zou volgen. Toen hij dat dan ook deed, slenterde ze naar de ingang van het herenhuis. Het was een oud, maar statig huis, met een trapje ervoor naar de ingang, geflankeerd door enkele smeedijzeren hekken. Hij volgde haar op de voet, maar zonder zich al te haasten. Er was een volle maan en de straatverlichting liet de omgeving baadden in een gele schijn. Ze ging op de eerste trede staan van het trapje en wenkte hem. Zou ze hem binnen vragen misschien? De gentlemen die ze veronderstelde die hij was, begon af te brokkelen naarmate hij haar naderde. Ze zocht in haar handtas en haalde er een kleine sleutel uit. Even zag hij haar aarzelen, maar dan stapte ze van de trede en nam zijn das vast en trok hem dichterbij. Haar hoofd neigde wat naar achteren en terwijl ze met open lippen hem kustte, nam ze zijn hoofd in haar handen. Hij proefde vanille op haar lippen. Haar lippen waren vochtig en haar tong drong zacht bij hem binnen. Hij kreeg het warm en zijn hart begon hevig te kloppen. Nu nam hij haar ook stevig vast. Ze protesteerde niet en liet hem nu ook wedijveren in de Franse kus die zij had gestart. Toen duwde ze hem zacht maar resoluut weg.

Beiden stonden ze lichtjes te hijgen. 'Juan, mijn gentlemen en koene ridder, voor vanavond is dit genoeg.' Nog voor hij het goed en wel besepte, duwde ze hem een kaartje in de hand met een telefoonnummer. Hij had zelf niet gezien dat zij dit uit haar tas haalde. Een moment later was ze door de deur verdwenen, keek zelf niet om. Juan stond nog even te kijken naar de plaats waar ze zojuist nog had gestaan. Het was alsof hij getuige was geweest van enkele fata morgana. Hij wreef nog even over zijn mond, waar hij haar kus nog voelde. Zijn tong tintelde nog na en zijn hart sloeg nog even vlug. Aantal seconden later stapte hij in zijn auto en reed weg.

# Hoofdstuk 2

## De volgende stap

Soms heb je de ochtend die volgt op een super avond een gevoel alsof je gedroomd hebt. Zo voelde Juan zich. Had hij zich de vrouw in het rood ingebeeld? Was zij een schepping van zijn geest geweest? Hij was niet echt een 'Don Juan' als het om versieren van vrouwen ging. Gisteren was hij buiten zijn grenzen getreden. Als hij zijn ogen sloot, kon hij nog de sensatie van de dans voelen, de wilde aftocht uit de feestzaal en de hartstochtelijke kus voor haar huisdeur. Hij bekeek het kaartje met het telefoonnummer. Zou het ongepast zijn als hij haar opbelde? Wat zou hij zeggen? Haar bedanken voor een onvergetelijke avond! Misschien zou ze het niet aangenaam vinden als hij haar zo vroeg al opbelde. Neen, geduld is een mooie deugd en hij zou die tegen zijn zin op dit moment moeten beoefenen. Juan was geen ochtendmens, maar toen hij rond zes uur in de morgen wakker werd kon hij niet blijven liggen. Op andere dagen zou hij zich nog even om draaien in bed, zich knus nestelen in het warme nest en wat door maffen. Vandaag was het anders. Zijn gedachten waren klaar wakker. Hij sprong van het ene moment naar het andere in zijn herinneringen. Was hij niet te voortvarend geweest? Neen, Regina was meegegaan in al zijn stappen die hij had ondernomen om haar te leren kennen. Als hij eerlijk was, had hij op de dansvloer op een bepaald moment gedacht

dat ze uiteindelijk samen in een of ander bed zouden terechtkomen. Een beeld van twee mensen die elkaar de kleren van het lijf rukten, kwam in zijn verbeelding op. Juan voelde even wat seksuele spanning in zijn lichaam opbouwen. Wat een puberaal gedrag, dacht hij, terwijl hij naar de badkamer vluchtte om wat koud water op zijn gezicht te plenzen. Hij bekeek zichzelf in de spiegel. Zonder te overdrijven mocht hij zeggen dat hij een goed voorkomen had. Niet onaardig om te zien, zonder daarom moeders mooiste te zijn. Zijn bruin haar paste goed bij de kleur van zijn ogen. Zijn gezicht was redelijk symmetrisch en het kuiltje in zijn kin gaf hem iets jongs, iets ontwapenends. Toen hij uiteindelijk uit zijn dagdroom opschrikte, besepte hij dat het al ruim tijd was om naar zijn werk te gaan. Een baan zoals vele, die hem niet echt de voldoening schonk die het zou moeten. Als boekhouder bij een vooraanstaande IT-bedrijf vulde hij zijn dagen met cijfers en balansen. Debet en credit hadden voor hem geen geheimen, maar de vlam van de eerste jaren was eruit. Misschien moest hij wat anders proberen? Als hij zich haastte kon hij juist nog even afstappen bij de bloemenwinkel en wat rozen laten bezorgen op het adres van Regina. Het idee was gerijpt in zijn geest terwijl hij aan het afkoelen was in de badkamer. Het zou een mooi gebaar zijn, een geurige bedankje voor de aangename momenten die hij had doorgebracht bij de vrouw in het rood. De daad bij het woord voegend, reed hij met een vaart naar het adres van de bloemenwinkel waar hij een mooie ruiker van twintig rode rozen bestelde en vroeg om die aan huis te brengen. Dat was geen probleem, menkende Juan als een bloemen liefhebber die af en toe een bloemetje kocht. Op het kaartje schreef hij: 'Deze zijn bijlange na niet zo mooi als jij.' Juan had echter niet verwacht dat hij een uur of vier later een telefoontje van de verkoper van de rozen zou krijgen 'We hebben de ruiker niet kunnen bezorgen, gezien er geen Regina op dat adres woont. Misschien hebt u zich vergist?...' Wat de man

daarop nog verder vertelde, had Juan niet meer gehoord. Hij duwde zijn mobieltje af die zijn telefoon thuis had doorgeschakeld. 'Vreemd!' Juan dacht nochtans de juiste straatnaam te hebben afgelezen op zijn GPS toen hij bij Regina vertrok de avond voordien. Was hij nu zo verstrooid? Hij controleerde nog even op Internet op een routeplanner en zag dat hij zich niet had vergist. Zou hij haar nu dan toch bellen? Wie niet waagt, blijft maagd, dacht hij met een halve glimlach. Hij pakte het kaartje op, uit zijn portefeuille en zag toen pas dat het een GSM-nummer was. Nadat hij het nummer had getoetst, bleef hij met spanning wachten op de stem van Regina, die alles zou uitleggen. Maar niemand antwoordde en na een aantal tellen vroeg een stem hem om een boodschap in te spreken, wat hij dan ook deed. 'Regina, ik... Ik zou je nog eens willen zien. We kunnen misschien eens afspreken voor een etentje of zo. Bel me gerust terug op dit nummer.' De stilte aan de andere kant was bijna irreëel. Zou ze hem vlug terug telefoneren?

# Hoofdstuk 3

## De Zwarte Oester

Twee dagen waren voorbijgegaan. Juan had niets meer van Regina gehoord. Toen hij de derde avond na zijn ontmoeting, na zijn werk terug naar zijn auto liep, zag hij een papier onder de ruitenwischer zitten. Hij had niet verwacht dat het van Regina was. In een zwierig geschrift zag hij dat het ondertekend was met haar naam. 'Vanavond in de Zwarte Oester om acht uur,' stond er geschreven. Hoe wist ze dat dit een van zijn lievelingsrestaurants was? De vraag speelde niet lang in zijn hoofd, hij was veel te blij en opgewonden dat Regina uiteindelijk weer een teken van leven gaf. Het leek hem een eeuwigheid dat hij haar had gezien. Nog nooit had een vrouw. Een dergelijk indruk op hem gemaakt. Toen het zeven uur was, bleken de zenuwen hem bijna de baas. Hij kon maar niet kiezen tussen de blauwe of de gele das. Dan maar gewoon helemaal geen. In zijn kostuum zag hij er al afgekleed genoeg uit. Regina was verwonderd dat hij het zo belangrijk vond wat ze van hem zou denken. Nog iets wat hem voorheen nooit was overkomen. Twintig voor acht startte hij zijn auto en reed in de richting van de Zwarte Oester. Daar aangekomen, zocht hij een plaatsje voor zijn wagen dicht bij de ingang, want het was begonnen te regenen. Geen stort vlag, maar hevig genoeg om kletsnat te worden als je te ver door zo'n bui moest lopen. Hij opende de deur van het etablissement en keek het restaurant door om te zien waar de vrouw in het rood mocht zitten. Het duurde maar een paar seconden voor hij

haar zag. Ze droeg dit keer een rode rok, maar daarboven had ze deze keer gekozen voor een witte blouse met enkele kleine kanten kraag. Vooraan was die bijna onzedig uitgesneden, zodanig dat hij de aanzet van haar borsten zag. Een plaatsje dat hij graag zou kussen, dacht hij terwijl zijn voeten hem naar haar tafeltje leidden. 'Goedenavond, Juan, heb je het gemakkelijk gevonden?' Haar glimlach gaf niets prijs. Ze had in afwachting van zijn komst een glaasje spa bruis voor zich staan, waar ze amper van had gedronken. De tafel was prachtig gedekt, iets waarvoor de Zwarte Oester bekend stond. De eigenares van de zaak maakte er een erezaak van om van elke tafel een feestdis te maken. De glazen en het servies blonken in het gele schijnsel van de verlichting. 'Hallo, Regina, geen probleem, maar hoe wist je dat dit mijn lievelingsrestaurant was?' Hij kon het niet nalaten om het te vragen. Misschien had ze hem hier ooit eens eerder gezien of ze dit feit van een of andere kennis van hem gehoord ze keek hem aan met een verbaasde blik. 'Nee, werkelijk? Dat is toeval zeg. Dat wist ik helemaal niet. Ik ben dit adres door een goede vriendin aangeraden en omdat dit niet al te ver rijden was, vond ik dit een geschikte keuze om eens kennis te maken met het menu van de Zwarte Oester.' Ze nam ostentatief het menu in haar handen 'Misschien kunnen we beginnen met een glas champagne, Juan, wat dacht je?' 'Een uitstekend idee, aan jou de keuze zou ik zeggen.' Hij zag een man in een zwart pak hun tafel naderen. 'Ha, dag Robert. Mevrouw had graag een glas champagne. Geef mij er ook maar een.' Regina glimlachte even naar Robert, terwijl ze naar de kaart wees. 'Geef ons maar een hele fles van deze hier. Als je champagne drinkt, moet je niet op een glaasje kijken. Het is een drank van de goden, vind ik. Gemaakt om echt van te genieten.' Robert nam de bestelling op en verdween naar de keuken 'Trouwens, Juan, als ik champagne drink, kom ik pas echt in de stemming.' Ze preciseerde niet voor wat ze dan juist in de stemming kwam, maar keek zo verleidelijk boven haar menu uit dat

ze nog in haar hand hield, dat Juan bijna bloosde. Hij moest een paar glazen later beamen, dat eentje inderdaad niet genoeg was. De fles was binnen de kortste tijd soldaat gemaakt. Juan kreeg het warm en Regina had een blosje op de wangen die prachtig kleurde bij haar rode rok. Al bij al was het een exquis maaltijd. Zij nam als voorgerecht carpaccio van tonijn, limoen, gember en zeewier, hij een pomodori salade met Pata negra ham en buffelmozzarella. Beiden genoten van de hoogstandjes van de chef en prezen hem de hemel in. Ze kozen beiden voor de parelhoender suprême met truffelroom als hoofdgerecht en het smaakte hen verrukkelijk. Hierna was er een kleine pauze, waarbij ze honderduit praatten over gerechten die ze ooit al hadden geproefd en die ze lekker vonden. Regina voelde zich duidelijk op haar gemak en legde bij een paar gelegenheden haar hand op die van Juan. Enkel voor een paar tellen, maar een sensueel gebaar, een lichte streling. Juan voelde dat haar hand nu warm aanvoelde. Een tegenstelling met de aanraking bij de dans op de bewuste avond. Bij het dessert, een simpele maar delicioze chocomousse, kreeg Juan het nog warmer. Eerst dacht hij dat het inbeelding was, maar toen wist hij het zeker. Een voet onder tafel tastte zacht maar zelfzeker naar zijn linkerbeen. Hij bewoog traag en plagend van beneden naar boven, een deel van de binnenkant van zijn dij, tot bijna in het kruis van zijn broek. Ondertussen had Regina haar glas met witte Chardonnay in haar hand, waarover ze hem met belangstelling aankeek. Hij durfde bijna niet te bewegen terwijl hij een enorme erectie kreeg. Juan had drie vrije dagen opgenomen. Dat zou ruim voldoende moeten zijn voor wat Regina van plan was, zo had ze hem toch verteld. Hoe hij ook probeerde om meer te weten te komen over dat plan, hoe minder zij erover losliet. Hij wist dat Frankrijk de bestemming van hun reisje zou zijn, dat had ze hem wel nog meegegeven. Ze genoot intens van zijn nieuwsgierigheid en lachte elke keer toen hij vruchteloos probeerde om haar geheim te ontfutselen. 'Woensdag zien



we elkaar weer. Laten we afspreken op de parkeerplaats van de Zwarte Oester, dat kennen we allebei goed. Akkoord?’ Ze had met een plagende kus afscheid genomen en was met een taxi naar huis gereden. De dagen duurden lang en hij was met zijn hoofd niet goed bij zijn werk. Was het nu maar gauw woensdag, dacht hij telkens, terwijl hij fantaseerde over de geheime bestemming van Regina. Zouden ze naar Parijs gaan en de Eiffeltoren zien en in Montmartre gaan rond kuieren of zouden ze romantisch langs de Seine gaan wandelen, misschien zelf een tochtje op een boot meepikken. Uiteindelijk ’s avonds een romantisch dineetje bij kaarslicht en dan... Wie weet? Hij had een kleine koffer op wieltjes mee, waar hij het hoognodige had ingepakt. Wat schone kleren en zijn scheermachine en tandenborstel. De rest kon hij altijd ter plaatse kopen als dat nodig bleek. Toen hij woensdag ’s morgens de parking van de Zwarte Oester opreed zag hij enkel een zwarte geblindeerde verlengde limousine staan. Hij bleef in zijn eigen auto zitten, maar zag dan dat het venster aan de passagierszijde van de limousine naar beneden gleed. Regina zwaaide even als teken dat zij het was ‘Wauw,’ was zijn eerste reactie. Dat had hij in alle geval niet verwacht. Hij sloot zijn wagen af en deponeerde zijn bagage in de kofferruimte van de limousine, waarvan de deur automatisch was opengegaan en op dezelfde manier zich weer sloot. Juan stapte in de wagen en moest even bijkomen nadat hij Regina een zedige kus had gegeven. Het interieur van de wagen was meer dan luxueus. Er was zeker plaats voor tien man en dan nog zouden ze ruim plaats hebben. In de zijkanten van de auto zag hij een minibar, waar al een fles champagne koud stond en waar een aantal kristallen glazen glinsterden in het kunstmatige licht van de ledjes in het plafond. Naast de mogelijkheid om iets te drinken, zag hij een kleine microgolfoven, vier tv-schermen en verschillende geluidsboxen waardoor heel zachte klassieke muziek speelde. Juan was geen specialist, maar dacht de Vier